

Hồi 3

Ngọn Roi Ngựa Trị Người

Khi vào, gã rằng hô đã làm cho bụi cát ùa vô quán, bây giờ trở ra hấn cũng cho bụi ập vô vì hấn không còn nghĩ đến chuyện khép trái cửa lại.

Đám người ngồi dưới đất cũng như bốn gã đại hấn áo da khi nẩy rút đi như thế nào bây giờ hấn cũng rút theo như thế đó, còn muốn nhanh hơn là khác.

Nhưng bây giờ vì chính hấn “rút” nên không có ai để nói hấn cúp đuôi.

Lão già áo trắng “Di Lặc” đứng lên định bước ra khép cửa, nhưng gã áo đen nhẹ lắc đầu:

- Không cần phải đóng, tại hạ nghĩ rằng bọn giặc ngựa đó sẽ trở lại và trở lại lần này chắc chắn không phải bốn người.

Lão già áo trắng khựng lại liếc lão áo xanh...

Đưa mắt nhìn dáng sắc và nhút là bộ râu “tù” của người áo đen, lão già áo xanh đứng lên nghiêm trang:

- Tráng sĩ biết chắc họ đến đây là nhắm vào bọn ba người của lão phu?

Người áo đen đáp:

- Tại hạ chỉ nghĩ như thế, nhưng không dám quyết đoán, vừa rồi vì có mặt người một mắt ở đây nên bốn tên mặc áo da hơi do dự, vì thế nên chúng không tiện ra tay sớm. Thật ra vị khách nhân một mắt đó không hề nghĩ đến ba vị mà lại nghĩ đến vị cô nương đây, cho đến khi vị “Mộc Ngẫu Ma” của “Phong Thần Bát Quái” đến đây, bốn người áo da bị người một mắt nói lộ lai lịch nên họ phải rút lui. Tuy nhiên cũng mong rằng tại hạ nghĩ lầm, cũng mong họ không phải nhắm vào ba vị.

Lão già áo xanh hỏi:

- Làm sao tráng sĩ nhìn ra họ ?

Người áo đen đáp:

- Chư vị không thấy giải lụa đỏ buộc ở cán đao của họ hay sao ?

Lão già áo xanh trầm ngâm một chút rồi vòng tay:

- Thêm một việc vẫn không bằng giảm đi một việc, lão phuxin tôn mạn đi trước, bất luận bốn người đó có nhắm vào bọn lão hay không, tất cả chúng tôi đều vô cùng cảm kích tráng sĩ.

Dứt tiếng, ông ta đưa mắt cho lão áo trắng và lão áo đen và quay mình ra cửa.

Người áo đen vụt cau mày:

- Không kịp nữa đâu !

Lão già áo xanh quay lại:

- Không kịp ?

Lão già áo trắng nghiêng tai và gật gật đầu:

- Từ tiên sinh, họ đã đến rồi, nhưng vì gió lớn quá nên khó nghe tiếng ngựa.

Nghiêng tai nghe kỹ mà cũng hầy còn phảng phất, thế mà trước đó người áo đen đã phát giác ra, thính giác của hắn quả là bén nhạy.

Lão già áo đen chỉ tay vào phía trong và thấp giọng:

- Bên trong tấm rèm là phòng ngủ của chủ quán, ba vị có thể tạm thời tránh mắt vào trong đó, tại hạ tin chắc chủ nhân cũng chẳng hẹp hòi.

Đôi mắt của lão áo đen vụt bùng bùng sát khí, giọng lão lạnh băng băng:

- Hai chúng ta lẫn lộn trong giang hồ đã bao nhiêu năm nay, chưa từng có trường hợp nào thốt ra câu tránh né.

Vẫn nhìn vào những vòng roi quấn hờ trong ngón tay của mình, gã áo đen điềm đạm:

- Tự nhiên, “Hắc Bạch Song Tinh” đã tung hoành trong giang hồ quá lâu rồi, quả thật chưa hề biết sợ, thế nhưng bọn “Mã Tặc” này chẳng những quá đông mà bất cứ người nào trong bọn chúng thấy đều hung hãn, hướng chi vật không quý nhứt định không khi nào chúng chịu ghé mắt dòm vào, mà khi đã nhắm vào rồi thì nhứt định không buông. Như thế, giả như vị lão tiên sinh áo xanh đây lỡ có bề nào thì sợ e rằng nhị vị khó lòng gánh vát.

Lão già áo đen hơi biến sắc...

Lão già áo trắng quay hẳn lại, đôi mắt như điện chăm chăm vào gã áo đen...

Lão già áo xanh chận nói:

- Vị tráng sĩ đây nói phải, sự an nguy của lão phu không phải trọng, nhưng trong trường hợp này có lẽ ta nên tránh là hơn, xin nhị vị nể mặt lão phu mà ẩn nhẫn một lần.

Nói xong, ông ta quay mình lại đi ngay vào phía trong rèm.

Lão già áo trắng đưa mắt ra hiệu cho lão già áo đen, và bước theo ngay.

Lão già áo đen cau mặt mím môi, nhưng cuối cùng ông ta cũng đành phải đi theo sau với dáng điệu vùng vằn...

oOo

Tiếng vó ngựa vụt rền lên.

Gió bên ngoài có mạnh nhưng vẫn không át nổi tiếng chân ngựa nện gần như rung rinh mặt đất.

“Gã” thư sinh có vẻ bất an.

Người áo đen thấp giọng:

- Họ không phải nhắm vào cô đâu, cứ ngồi yên nơi đó không sao.

“Gã” thư sinh nghiêng đầu lại, ánh mắt “hắn” chớp ngời, “hắn” nhìn chăm chú gã áo đen, không biết muốn quan sát bộ râu “tù” hay vì đôi mắt xéch với vành môi cương nghị...

“Gã” do dự một giây rồi nói:

- Công... tử có thể lui họ được chăng ?

A! Bây giờ thì đã “rõ bông” rồi.

Không phải đàn ông không gọi người khác bằng “công tử”, nhưng thông thường đó là tiếng dành cho những cô gái gọi chàng trai mới quen mà lòng thấy có cảm tình.

Trong trường hợp này, nếu là đàn ông như nhau, chắc chắn “gã” thư sinh không bao giờ dùng lối xưng hô như thế.

Nhưng người áo đen như không để ý, mắt hắn vẫn nhìn xuống những vòng roi quấn trong ngón tay trở của mình, hắn đáp:

- Cũng chưa biết, cái đó còn phải xem quả thật tôi đã “chuyển vận” hay chưa.

Tiếng vó ngựa ào ào như muốn cán sập quán và sau đó là ngưng bật.

“Gã” thư sinh cau mặt ngạc nhiên:

- Tại sao họ lại...

Người áo đen lắc đầu:

- Đừng nói nữa, họ đã vào...

oOo

Họ vào.

Đúng như người áo đen dự đoán, họ vào không phải bốn người xách đao bỏ chạy lúc nãy, bây giờ họ đến mười người.

Cũng mũ da súp tới mang tai, cũng áo da giày ủng và cũng những thanh đao có buộc giải lụa hồng.

Họ gồm có mười người, nhưng chỉ có chín thanh đao.

Chín thanh đao với chín dải lụa chập chờn màu máu.

Chỉ có một người không mang đao, người đó cầm roi ngựa, thứ roi ngựa không biết thắt bằng gân gò trông nhấp nháy như giây cước bạc.

Đó là một đại hán mày dáng mắt sáng, tướng mạo khá thanh tú, nhưng không hiểu do bẩm sinh hay do hóa mình trong cái sinh hoạt của đồng bọn mà gương mặt sáng rỡ của hắn cũng phẳng phát khí âm nặng nề.

Bốn tên đại hán ngồi uống rượu và bỏ ra đi lúc này cũng có mặt trong đám mười người, và chính họ là kẻ đưa đường vào trước.

Nhưng khi bước vào trong quán, khi đưa mắt nhìn khắp các bàn, bốn tên đại hán đó đều biến sắc.

Người cầm roi ngựa hất hàm:

- Họ đâu ?

Đúng rồi, họ đâu ?

Bốn tên đại hán khi này nhìn nhau có vẻ bất an.

Một tên trong bọn bước tới vòng tay:

- Tam gia, mới vừa rồi họ còn...

Người được gọi "Tam gia" trầm giọng:

- Ta không hỏi "vừa rồi", ta chỉ hỏi bây giờ họ ở đâu ?

Bốn tên đại hán khi này cứ nhìn nhau ngơ ngác.

Người gọi là "Tam gia" thấp giọng:

- Dưới lỗ mũi còn có cái miệng, bây giờ không dùng nó được hay sao ?

Không phải hạng lờ mờ, nhưng không hiểu sao khi phát giác ra ba lão già vắng mặt, bốn tên đại hán bỗng lựng khựng ngang, bây giờ được nhắc, có lẽ họ thấy chủ nhân của mình "thông minh" quá xá, chính vì mừng như thế nên bốn tên đại hán cùng bước một lượt tới trước bàn gã áo đen:

- Ê, những người hồi này ở đây đâu rồi, bạn ?

Đó là câu hỏi của một trong bốn tên đại hán.

Người hỏi là một gã mặt có vết sẹo dài từ chót mày bên phải vắt ngang sống mũi, kéo thẳng xuống khé môi bên trái, vết sẹo rọc một đường sâu chính giữa, hai bên thịt lồi thành bờ đỏ hồng.

Giọng nói của hắn tuy có xắc những cũng không đến nỗi dữ dằn, chỉ có điều nhìn vào bộ mặt, nhứt là vết sẹo ai cũng có cảm tưởng hắn là quỷ sứ.

Người áo đen "bạn" nhìn xuống những vòng roi quấn trong ngón tay của mình nên không ngó hắn, và cũng không trả lời hắn.

Bàn tay “nãi chuối” của tên mặt thạo đập xuống bàn, cái chén rượu không văng tung lên và rơi xuống...

Giọng hấn hầm hầm:

- Hỏi người có nghe hay không?

Lần này thì người áo đen trả lời, nhưng vẫn không ngẩng mặt:

- Nghe chớ. Ta không có diếc thì tự nhiên là nghe thấy.

Tên mặt thạo gặng lại:

- Nghe tại sao không chịu trả lời ?

Người áo đen bình thản:

- Vừa rồi người ở đây đông lắm, làm sao ta có thể biết các vị hỏi ai ?

Tên mặt thạo trừng mắt:

- Ta hỏi cái tên rằng hô có mang cái hình cây và ba lão già ngồi một bàn khi nãy.

Người áo đen gật gật:

- À... Như vậy là hỏi vị rằng hô và vị lão nhân đi rồi !

Tên mặt thạo gắt:

- Họ đi đâu ?

Người áo đen hỏi lại:

- Các hạ hỏi ai ? Vị rằng hô hay là ba vị lão nhân?

Tên mặt thạo bực dọc:

- Tất cả.

Người áo đen lắc đầu:

- Tất cả thì tại hạ đều... không biết.

Tên mặt thạo mở tròn đôi mắt:

- Mẹ họ, giỡn mặt hả ?

Người áo đen chậm rãi:

- Các hạ chửi ai vậy ?

Tên mặt thạo nổi xung:

- Chửi ai ? Chửi người, chửi ông nội người, được không?...

Tiếng “không” của hấn chưa dứt thì tiếng roi đã khua rồi.

Một tiếng “trót” dội lên, gã mặt thạo đưa tay bịt mắt. Thân hình cao lớn của hấn lao đảo thối lui, hấn vừa giở tay ra thì lòng bàn tay đỏ ối.

Máu phun ra đầy mặt hấn, không biết thương tích ở chỗ nào.

Ba tên còn lại nhaoáng dao.

Nhưng ánh dao vừa chớp lên thì liên tiếp nổi lên ba tiếng “trót” gần như cùng một lúc, cả ba xuôi dao xuống, cổ tay mỗi tên đều nổi một vòng và máu cũng ứa ra ngay.

Tên mặt thẹo định thần rút phắt thanh dao lao tới.

Bứt !

Người áo đen vẫn ngồi, nhưng hai chân hấn nhóng lên.

Cả bàn bật ra trúng ngay giữa bụng tên mặt thẹo.

Hắn “hự” một tiếng đứt nghẹn, thanh dao rơi xuống đất, thân mình gập lại, cái mặt đập vô bàn và bật ngửa ra sau.

Cạnh bàn dội vô bụng hắn một cú không còn gượng nổi.

Năm tên đại hán phía sau tuốt dao ra ào ào xốc tới.

Người được gọi là “Tam gia” đưa roi ngựa ra cản lại và hất mặt ra lệnh cho bốn tên đã mang thương:

- Các người hãy lui ra.

Ba tên đại hán bị đánh trúng tay, bây giờ đành phải cầm thanh dao bằng tay trái và lùi nép qua bên trái.

Tên mặt thẹo một tay ôm bụng, một tay chụp thanh dao bắn lùi vào góc vách.

Cứ nhìn vào bộ mặt nhăn nhó, vết thẹo giật giật và hai con mắt gần như lòi hẳn ra ngoài của hắn, chắc chắn cái cạnh bàn vừa rồi đã làm cho hắn đập vỡ sa !

Người được gọi là “Tam gia” nhìn chằm chằm vào mặt người áo đen, khoảng giữa chân mày của hắn sát khí càng lúc càng hừng, hắn lừ lừ nhích tới.

Hắn dừng lại cách người áo đen vài bước, hắn bật cười, giọng cười dễ sợ :

- Đường roi của các hạ khá lắm.

Người áo đen vẫn thản nhiên:

- Ta vốn không muốn ghẹo ai, ta cũng không muốn ai nhăm ta gây chuyện.

Tên được gọi “Tam gia” hỏi:

- Các hạ thuộc cánh nào ?

Người áo đen đáp:

- Làm một nghề nào cũng đều có qui cũ của nghề đó, các người đã vượt quá vùng hoạt động của mình, bây giờ triệt thoái ba mươi kị mã của các người thì cũng hãy còn kịp đó.

Tên được gọi là “Tam gia” gặt lại:

- Đến bao giờ thì không kịp ?

Người áo đen nói:

- Các hạ không nên bức ta phải ra tay, nếu chờ cho đến lúc ta đã ra tay thì cũng không sao, lúc đó cũng còn đi kịp, chỉ sợ cách đi không đẹp lắm.

Đôi mày của tên “Tam gia” hơi nhướng, nét cười thách thức tràn đầy trên mặt hắn:

- Thật thế sao ?

Người áo đen vẫn một mực thản nhiên:

- Ta nói đã cạn lời, nghe hay không là tùy các hạ, nhưng ta rất mong các hạ nên nghe.

Tên “Tam gia” hất chân lên:

- Hắn hất thật nhẹ, nhưng cái bàn bị ngã khi nãy vụt bay lên, trốn bay của cái bàn làm cho người ta liên tưởng hắn hất trái cầu bằng giấy.

Nội lực của hắn quả đáng kinh người.

Người áo đen vẫn ngồi y một chỗ, hắn đưa tay lên nắm lấy chân bàn đặt sang cạnh, nếu bảo tên “Tam gia” hất cái bàn như một trái cầu bằng giấy thì cái bắt của người áo đen giống như bắt cái... lông chim.

Hắn cử động thật nhẹ nhàng và nói cũng nhẹ nhàng:

- Năm nay buôn bán làm ăn coi có mối khốn đến, ngôi quán này chủ nhân thâu lợi chẳng có là bao, thêm vào đó là có lòng nhân “nửa bán nửa cho”, vì thế không một ai có quyền vô ý làm hư hại của người.

Khóe miệng của “Tam gia” vẫn đọng nét cười nhưng khoảng giữa chân mày thật là u ám và cánh tay cầm roi của hắn nhấc lên...

Ngọn roi cuốn thẳng vào mặt của người áo đen, đường roi “trườn” đi dẻo quẹo.

Người áo đen vẫn ngồi yên trên ghế, đầu hắn nhích sang bên trái:

- Ta có thể nhịn các hạ ba roi, nhưng nếu đến roi thứ tư thì không được.

“Tam gia” rít lên một tiếng và ngọn roi trong gió cũng rít theo, bóng roi vút vút...

Người áo đen vẫn ngồi nhưng thắt lưng của hắn thật dẻo, hắn tránh đường roi bằng nửa thân trên và hai roi kế tiếp của tên “Tam gia” cũng chỉ vút tuốt vào không khí.

Da mặt tên “Tam gia” vốn đã trắng, bây giờ càng lợt màu hơn, có lẽ bây giờ rạch mũi dao lên đó cũng không chảy ra chút máu.

Người áo đen nói thật chậm rãi:

- Ba roi đã qua rồi, nếu muốn đi thì thật là đúng lúc.

Hắn nói thật tình.

Nhưng đó chỉ là thật tình với hấn chứ đối với tên “Tam gia” thì không, vì nhứt định không làm sao đi được.

Từ trắng bệch chuyển màu xanh, da mặt của tên “Tam gia” giận đến tím bầm, hấn ném mạnh cây roi xuống đất và cho tay phải vào lưng...

Thật là một sự sơ xuất đáng trách, cao thủ giao đấu với nhau chỉ hơn kém trong nháy mắt, thế nhưng tên “Tam gia” lại để trống trong nháy mắt đó.

Có lẽ “thế đối địch” của người áo đen quá dẹt và khoảng cách hãy còn xa, nhưng tên “Tam gia” lại còn quên một điều là cây roi ngựa trong tay đối thủ, cái quên đó không thể tha thứ được, đó là cái quên dẫn đến sự bại vong.

Cái quên thứ ba của tên “Tam gia” là câu nói của người áo đen, “chỉ có thể nhin ba roi”, trong khi đó thì vừa đánh đủ con số đó.

Qua cái hất bàn, qua mấy đường roi tấn công, đủ thấy nội lực và võ công của tên “Tam gia” thuộc vào hạng khá, nhưng nhứt định hấn không được liệt vào hàng “cao thủ”, vì nếu là cao thủ thì không có quyền sơ hở đến mức như thế.

Chỉ cần sơ hở trong nháy mắt,thảm hại sẽ đến với mình...

Tên “Tam gia” thảm bại.

Ngọn roi từ đầu vẫn cứ quán quán vào ngón tay của người áo đen vụt bung ra.

Bung ra nhưng không quán mà đầu roi lại “mổ” đúng vào mu bàn tay vừa hươ vào lưng của “Tam gia” và y như một con rắn đầu roi mổ vừa ngóc lên, ngóc đúng yết hầu địch thủ.

Thông thường kẻ xử dụng “nhuyễn tiên”, ngọn roi tuy mềm nhưng khi họ vung lên, ngọn roi có thể thẳng băng như côn, như trượng, tuy nhiên đó cũng chỉ là khi “động”, chỉ có “động” thì công lực mới dồn lên làm cho ngọn roi thẳng cứng. Bây giờ, người áo đen lại dùng đầu roi “chĩa” thẳng vào yết hầu của đối phương, ngọn roi trong trường hợp “tĩnh”, “tĩnh” mà lại thẳng băng. Một trường hợp phi thường.

Tên “Tam gia” bị khống chế bởi đầu roi đó, nhưng có lẽ cái làm cho hấn phải đứng chết trân bất động, chính là cách sử dụng ngọn roi, “tĩnh” mà thẳng, thứ “tiên pháp” chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ!

Chín tên đại hán phía sau nắm chặt cán dao chồm chồm lăm le lao tới.

Người áo đen nhướng mắt lên, bây giờ mới thấy rõ từ mắt hấn, tia mắt như điện lạnh:

- Các người không kể đến cái mạng của chủ nhân à ?

Chín tên đại hán khựng lại, những cặp mắt vẫn long lên, những bàn tay vẫn nắm chặt nhưng chân không nhúc nhích.

Người áo đen trầm giọng:

- Bạch Tam Gia, ta không biết các người muốn vật chi, ta cũng không biết các người nhằm ai hạ thủ, chỉ có điều theo ta biết thì bao nhiêu hàng hóa ra khỏi phạm vi Trường Bạch gần hết phân nửa đã nuôi sống các người đầy đủ quá rồi, đáng lý các người nên vượt quá phạm vi hoạt động. Hôm nay may là gặp ta, nếu đổi lại người khác chắc chắn các người không còn mạng để quay về. Bây giờ, ta nhờ, hãy về trao lời nói cho Long đại gia, từ đây về sau đừng nên coi ngoài xứ Liêu Đông không người, nhớ nghe, đi đi.

Hắn đặt bàn tay trở xuống mặt bàn, ngọn roi vụt như bị mất xương, mềm quặt.

Người áo đen lại quấn quấn roi vào ngón tay một cách lơ đãng như từ lúc ban đầu.

Bạch “Tam Gia” vụt nhích ra sau.

Tám tên đại hán xốc xốc ngọn dao, tên mặt thẹo hãy còn ôm bụng nhưng bây giờ cũng đã nhích lên phía trước.

Họ chỉ còn chờ lệnh của Bạch “Tam Gia” nữa là áp tới ngay.

Đã thấy rõ không đương cự nổi, nhưng họ vẫn hung hăng, một phần có lẽ do bản tánh “giặc cướp” là như thế, nhưng một phần khác, cũng có thể do bên ngoài lực lượng hãy còn đông.

Người áo đen vẫn ngồi yên một chỗ, tư thế hắn giống như một tòa núi đá.

Bạch “Tam Gia” nhìn đối phương bằng đôi mắt trừng trừng và thình lình, hắn quay lại thật nhanh và cũng thật nhanh, hắn bước thẳng ra ngoài cửa.

Đó là một thứ lệnh.

Chín tên đại hán “xốc đao” bước nhanh theo chủ nhân.

Không khí trong quán cũng khác theo luôn.

Khi họ mới đến, khi mới nghe vó ngựa bao quanh, “gã” thư sinh cảm thấy nôn nao nghẹt thở, nhưng bây giờ cũng với vó ngựa rập rợn, nhưng “hắn” lại ngồi thẳng mình len thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Vó ngựa hút về xa, người áo đen vẫn không ngẩng đầu lên, giọng hắn thản nhiên cố hữu:

- Tam vị có thể đi ra.

Tám tên bên trong lay động, lão già áo xanh và “Hắc Bạch Song Tinh” lách mình ra và lão già áo xanh bước tới trước vòng tay:

- Lão phu không dám dùng tiếng tạ ơn, chỉ xin được thỉnh giáo...

Người áo đen điềm đạm chặn ngang:

- Lão tiên sinh không nên khách sáo, tại hạ vì toàn thể giang hồ bên ngoài Trường Bạch chớ không phải vì một cá nhân, lần nay tuy có nên việc, nhưng giang hồ cũng sẽ vì thế mà khó có ngày yên, cũng như...

Hình như hấn có thở ra nhưng cố giữ cho không bộ lộ, và hấn tiếp lời:

- Những ngày tới đây, không biết bao nhiêu bá tánh sẽ bị gia phá thân vong dưới vó ngựa hung tàn của chúng.

Lão già áo xanh hơi đổi sắc:

- Nghĩa khí của tráng sĩ đủ khiến cho đám quan lại hưởng lộc Triều đình phải đỏ mặt thẹn thù, lão phu xin thỉnh giáo...

Người áo đen vẫn điềm đạm:

- Trời lại gió cát, cứ xem tình hình như càng lúc càng gió lớn, chư vị chỉ là núp gió tạm thời, không nên nấn ná ở lâu, đến khi trời tối có thể đến Vạn Gia Trang, xin chư vị hãy sớm lên đường.

Lão già áo xanh gật đầu:

- Đa tạ tráng sĩ, lão phu sẽ lên đường ngay...

Ngưng một giây, lão nói tiếp:

- Lão phu tên Từ Trị Bình, thụ chúc tại Nha Môn Tổng Đốc “Liêu Đông”

Người áo đen vòng tay và hơi nghiêng mình:

- Thất kính !

Từ Trị Bình nhìn người áo đen bằng đôi mắt thật sâu:

- Tráng sĩ có một trình độ võ công siêu phàm như thế, tại làm sao lại không tiến thân bằng nẻo quan nha...

Người áo đen điềm đạm mỉm cười:

- Thảo dân lỗ mãng, với chút nghề mọn phòng thân còn không đủ thì dám đầu nghĩ đến chuyện hưởng bổng lộc quan gia ? Đại nhân có lòng chiếu cố, thảo dân nguyện ghi ơn nhưng vì nhân sinh chí ý khác nhau, xin đại nhân lượng thứ.

Từ Trị Bình lại nhìn thẳng vào mặt người áo đen lần nữa:

- Đã thế thì lão phu không dám cưỡng cầu, sau này nếu có dịp ngang qua Phụng Thiên, xin nhịn chút thì giờ để cho lão phu được tiếp một chén trà đậm bạc, dám mong tráng sĩ chiếu cố và bây giờ thì lão phu xin tạm cáo từ.

Ông ta vòng tay gật đầu và bước ra ngoài cửa.

“Hắc Bặc Song Tinh” cùng đưa mắt về phía người áo đen, nhưng họ không chào...

Vó ngựa bên ngoài lại nổi lên.

Người áo đen cúi xuống cầm lấy cái nón rộng vành phủ bụi qua loa, và đứng dậy bước ra.

“Gã” thư sinh vụt nhất tay lên ngật ngưỡng như muốn chặn ngăn:

- Công tử...

Bước chưa không dừng, người áo đen nói mà cũng không quay đầu lại:

- Dọc hai bên bờ Lão Long Hà là chỗ ẩn tàng của cường sơn đạo tặc, vốn không phải đất lành, xin cô nương cũng nên gấp lên đường, tốt hơn hết là theo cho kịp ba vị quan nhân để vây đoàn cho có bạn.

Tiếng nói cuối cùng vừa dứt thì bóng hắc cũng đã khuất ra ngoài, tiếp liền theo là tiếng ngựa hí dài, nện vó vội vàng mất hút về xa.

“Gã” thư sinh ngẩn ngơ nhìn theo người áo đen ra cửa, cho đến khi ngựa hí lên thì “hắc” mới giật mình.

Có những người giật mình vì sợ sệt nhưng cũng có người không phải sợ sệt mà vì trong lúc bàng hoàng như trường hợp của “gã” thư sinh.

Lão Vương Què chắc chắn không giật mình, có nhiều chuyện đáng giật mình thế mà lão vẫn ngủ khò.

Lão không giật mình nhưng lão không “ngủ” nữa.

- o O o -